

עורכי דין

סייג לחוכמה

לעורכי הדין אסור לעשות יחסי ציבור לעצמם. כלל קדוש זה נשכח לא רק על ידי אנשים ששטים, אלא לפעמים גם על ידי עורכי הדין המלומדים בעצמם. אלא שיש תמיד מי שדואג להזכיר להם זאת. חבר למקצוע כמובן.

לפני חודשים פורסם מוסף הארץ ראיון עם כמה עורכי דין תל אביבים, משך כמה מהם בלשונם, הביא אותם לספר על קטעים מפוארים מהקאריירה האישית המצלחה. המרואיינים היו: נשיא לשכת עורכי הדין יהושע רוטנשטיין, עורך הדין יעקב הגר (הידרד הארץ: נראה ומתנהג כקצין פרשים סולג'ני) עורך הדין סלומון הלף, עירכת הדין עדנה הפסמן ודובר לשכת עורכי הדין מאיר נחומי.

התגובה לא אחרה לבוא.

ברשימה קצרה, אך תקיפה הגיב השבוע ביטאון לישיבת עורכי הדין, הפרקליט כתב עורכו, עורך הדין כסוף שיער אהרון פולונסקי: "דברים, אשר תוכנם וסגנונם הם לא לכבוד המרואיינים ולא לכבוד ה" מקצוע. יש להצטער על כך שדמות עורך הדין בישראל סולפה במידה רבה על ידי כמה מן המרואיינים — אשר ריח התרבות נודף מדבריהם, הפוגעים בטעם הטוב ואף גובלים במידה מסוימת בהוצאת לעז על עורכי הדין במדינה... אנו מקווים, ש" הציבור בארץ לא יראה את רובם של הדברים שנתפרסמו בה כדברים המשקפים את מעמדו, עמדתו או מצבו של עורך הדין בישראל".

הפרקליט לא הסתפק בפירסום דבריו של פולונסקי, שהוא גם מרצה לאתיקה מקצועית של עורכי דין באוניברסיטה הי עברית. במקום אחר באותו גיליון פירסם רשימה נוספת של עורכי השני אסף גולדברג, כותרת מישהו: "הרהורים נוגים על נושאים עליונים" שינחח באיזמל דק את דברי המרואיינים, עשה אותם ללעג וקלס בקרב כל חבריהם למקצוע. הדברים עוררו סערה בין עורכי הדין הי מקומיים, אך היה ברור עם זאת, כי מעתה יזהרו עורכי הדין כדבריהם, לא רק בין כותלי בית המשפט.

משמרה

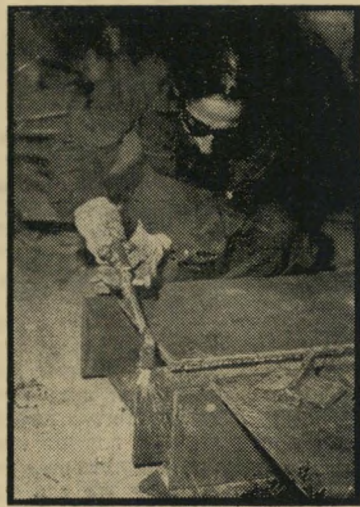
על מה רתחה הרתכית?

באילת ישנם הרבה אנשים פעילים. אבל אחד החרוצים ביותר היא מתילדה אלפרין; בבוקר היא משכימה לעזור לבעלה במס' גריה, כי מקצועה הוא רתכית. בצהריים היא



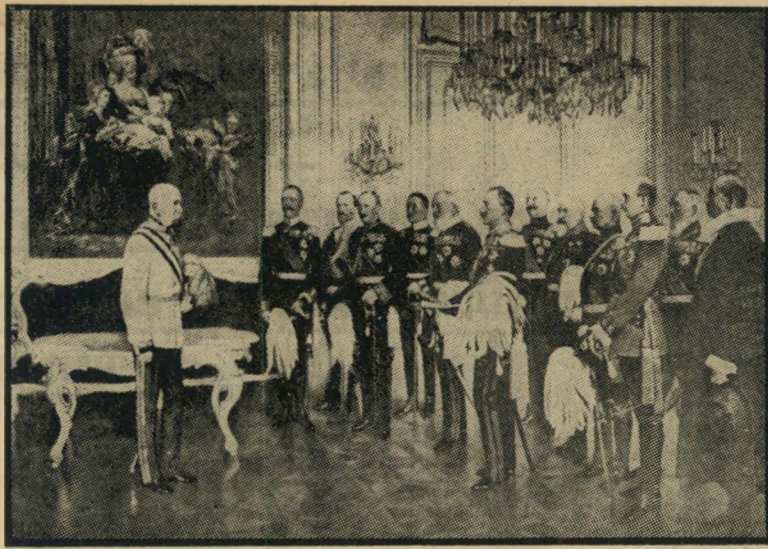
מלצרית אלפרין

לא אתן לגעת ביו"



רתכית אלפרין

אצלי חיפוש. צעקתי ורתחתי. אמרתי להם תביאו שוטרת אם אתם רוצים להפסיק על גופי. לכם אני לא אתן לגעת בי. הם תפסו אותי בכוח, ויותר אני לא זוכרת. על החזה — שריטות. את הסיפור משלים בעלה של מתילדה: "אחרי חצי שעה בערך פתחו לי את ההא ואמרו לי לגשת לאישתי. מצאתי את מתילדה שוכבת על הארץ מחוסרת הכרה, כשכפתורי חולצתה פרומים. על החזה שלה שריטות, וסימנים כחולים על זרועותיה. מיד התחלתי לצעוק שיביאו רופא. אחרי כמה זמן הגיע רופא,



הקיסר פראנק יוזף (משמאל)

תרעות, הערצה וריקודים

הנסיעה, והנהג דרש תמורת הנסיעה עשר לירות. בנייהווג התרגזו.

"לא היה איכפת לנו שביקש עשר לירות בעד הנסיעה", סיפרו מאוחר יותר, "אבל העיקרון שברגע שרואים תייר צריכים למ' צוץ ממנו, הרגינו אותנו. ביחוד שאנחנו יוד' עם היטב שעבור נסיעה כזו משלמים רק שש לירות".

כאן התפתחו וי' ודברים, שבסופו סובב הנהג הנרגז את מונתו ונסע למשטרה. שהם יחליטו כמה צריך לשלם. במשטרה התחמם הויכוח עד שהשוטרים החליטו ל' עצור את הווג אלפרין.

מה שקרה מכאן ואילך סיפרה השבוע מתילדה, מיד אחרי שהתאוששה מן הווע' ווע': "כשרק הגענו לתחנה, פניתי לשוטר ואמרתי שהנהג הזה מפקיע מחירים ואני רוצה להתלונן עליו. השוטר ענה לי תשובה גסתרית, ובעלי אמר לו שזה לא יפה לומר ככה עם אשה. אז השוטר אמר שאשה הגר' נה לא מסתובבת בשעות כאלה עם ימאים זרים. זה כבר עבר כל גבול. הויכוח היה חזק, ובעלי אמר לשוטר שהוא יתן את הדין על כך.

כתגובה לקחו מאיתנו את החפצים האי' שיים, והכניסו אותנו למעצר. אחרי שעה נכנסו שוטרים לתא של בעלי ואמרו לו שיש להם ידיעות שאנחנו מחזיקים חשיש. בעלי אמר שאנחנו אנשים עובדים ולא מתעסקים בדברים כאלה. הם ערכו אצלו חיפוש מדוקדק, אחר כך הם נכנסו אלי וצעקו שאגיד להם מיד איפה אני מחזיקה את החשיש, ואם לא אמסור להם הם יערכו

שות משהו למען הקיסר שלהם. מעמדה לעמדה. כל העניין התחיל עוד כששלמשק שטרנשוש היתה חנות מעדנים ברחוב המלך ג'ורג', ולויטנאנט שטרן עבר בסוסירכיבה. הם היו הולכים יום יום לבית הכנסת ומשוחחים שם על מאורעות היום.

"איך שלנו נתנו להם!" היה נאנח המ' ש"ק, "איך היינו הולכים מניצחון לניצחון". ואיך הקיסר ירוס' הוודו היה בא אלינו ל' חזית". היה עונה לו הלויטנאנט, "ומה ש' הוא היה אומר לנו כדי לעודד אותנו". היה נזכר המ' ש"ק, "מה?" היה נאנח ה' לויטנאנט בחשד, "לא שמעתי", היה עונה לו המ' ש"ק, וכך הם היו מחליפים אנחות יום יום, כל זמן שלשטרנשוש היתה חנות מעדנים ולשטרן היו סוסירכיבה.

אחר כך כששטרן מכר את חנות המעדנים שלו ופתח חנות לסטייקים, הם המשיכו להתקדם ולנצח. כל יום, לפני התפילה, הם היו מתקדמים מעמדה לעמדה, מנצחון לנצ' חון, ורק אחר כך, במשך התפילה, הייתה מגיעה שנת 1918. הקיסר ירוס' הוודו היה מת, הם היו מתחילים לסגת ולהיכנע, ובי' סוף ההתייחס מהכל, להתחנן, ולפתוח חנות יום אחד, באחת התפילות, פגש הלוי' טנינט שטרן בשמחה את חברו, וביקש אותו שינחש מה יקרה בשלישי לדצמבר. המ' ש"ק לא הצליח לנחש, והלויטנאנט בישר לו שבשלישי לדצמבר זה יהיה יום מותו של הקיסר ירוס' הוודו.

המ' ש"ק אמר שזה לא יכול להיות. היה גידמה לו שהקיסר כבר מת. הלויטנאנט העמיד אותו על טעותו, והסביר לו שהוא כבר מת לפני חמישים שנה, ועכשיו יהיה יום השנה למותו. השניים התרגשו והחליטו לנסוע לכבוד זה יער. הם פרסמו מודעה (המשך בעמוד 19)

שקבע שצריך לשלוח אותה מיד לבית חולים. מאשר הדו"ח של ד"ר בלה שמאיוביץ: מתילדה במשטרה אילת. בקבלת היתא מחו' סרת הכרה מלאה, מכובלת ולא מכירה את הקרובים והסביבה. כמו כן נמצאו שט' פידום תיעוריים ושריטות על זרועותיה.

מתילדה נתקבלה לאישפוז בשעה 10 בב' קר, והתעוררה רק בשתיים וחצי אחר' הצהריים. האבחנה הרפואית הכללית היתה הלם. האשה שוחררה לפי בקשתה ונלקחה לביתה להמשך הטיפול. כעבור יומיים כש' התאוששה מעט, החליטה הרתכית הרתחת לפנות לעורך הדין כדי לתבוע את עלבונה. וכיצד הצדיקה המשטרה את כל הפרשה?

"אני לא יכול למסור שום דבר על המיירה", אמר מפקח שלמה בן פירו, מפי' קד משטרת אילת.

השבוע לחם המיעוט בכל כוחותיו, בשינוי ובציפורניו, כדי שלא להישאר חס וחלילה באופוזיציה, ולא להוות אלטרנטיבה — אלא כדי להשתלב במערך הקיים בתוך התנועה, להיות שייך לקואליציה השלטת בהנהלתה, ובצורה זו להיות שותף לחלוקת כל השלל — החל במשרות, בהטבות, בזכויות, וב' עמדות על התנועה במנגנון הסוכנות, מוע' צוות הפועלים והעיריות, וכלה בחלוקת זמן הדיבור בכנסת.

על כך היה נטוש האמבק. המזחמה על הנייטרליזם ייה זה מאבק דרמטי למדי, שעבר ה' שבוע גילגולים אחדים. הוא התחיל ב' תרעות ניצחון של קבוצת שוסטק-תמיר, המשיך בהתקפת נגד של מנחם בגין ואנשיו, ונגמר בפשרה שלא פתרה שום בעיה. המאבק התנהל בשני מישורים: מעל דפי העיתונות כולה, ובפגישות חשאיות של קבוצות קטנות של חברי המרכז. בפגישות הללו ניסה כל צד לרכוש לו יודים, ולשכנע את 20 חברי המרכז שנש' ארו ניטראליים. תמיר, המאמין בצורה מוג' זמת בכוחה של העמולה, חשב כי קולות אלה יעברו לצידו אם יהיה מספיק רעש ב' עיתונות שיגדיר אותו כמנצח. תמיר מכיר את הפעילים הללו, והשקול שלו היה, כי הם ימירו לקפוץ לענלתו של המנצח. אבל תמיר לא ניצח. לקראת סוף השבוע הסתמנה נזילה של קולות לתמיכה בראש המישורת השלטת, אריה בן אליעזר. המאמרים בעיתונות, מלבד הארץ, אהרו את בגין. עובדה זו, בצירוף הלחץ החזק של קבוצת בן אליעזר, עודדו את בגין לקום נגד תמיר במלוא המחץ. במאמר שפורסם ביום ששי ביומון היום, כתב מנחם בגין:

נסיגתו של בגין ברגע האחרון, והשתלבותו של תמיד בהנהלת המפלגה קובעות את דמות חרות

בתנועת החרות קמה אופוזיציה. ב' צורה די מיקרית, ללא בסיס רעיוני, על סמך אינטרסים חולפים. אבל אופוזיציה, אופוזיציה זו לא השיגה רוב. היא נשארה — על כל מרכיביה השונים ביחד — במי' עוט של 45% במרכז התנועה.

מה קרה הלאה? לפי ההגיון של חרות — הגיון של מפל' גה המתמררת להיות "אלטרנטיבה" — היה על המיעוט להישאר באופוזיציה, להילחם על דעותיו (במידה שיש כאלה), ולחזור להפוך רוב עד לבחירות להעידה הבאה.

כי זהו ההגיון הדמוקראטי: הרוב שולט. המיעוט מוח ביקורת, ובעזרת ביקורת זו הוא משתולל להפוך לרוב.

לא כן המיעוט בתנועת החרות. כי שיטה זו נחשבת במפלגת האלטרנטיבה ל"ערשפת ראשים".

השבוע לחם המיעוט בכל כוחותיו, בשינוי ובציפורניו, כדי שלא להישאר חס וחלילה באופוזיציה, ולא להוות אלטרנטיבה — אלא כדי להשתלב במערך הקיים בתוך התנועה, להיות שייך לקואליציה השלטת בהנהלתה, ובצורה זו להיות שותף לחלוקת כל השלל — החל במשרות, בהטבות, בזכויות, וב' עמדות על התנועה במנגנון הסוכנות, מוע' צוות הפועלים והעיריות, וכלה בחלוקת זמן הדיבור בכנסת.

על כך היה נטוש האמבק. המזחמה על הנייטרליזם ייה זה מאבק דרמטי למדי, שעבר ה' שבוע גילגולים אחדים. הוא התחיל ב' תרעות ניצחון של קבוצת שוסטק-תמיר, המשיך בהתקפת נגד של מנחם בגין ואנשיו, ונגמר בפשרה שלא פתרה שום בעיה.

המאבק התנהל בשני מישורים: מעל דפי העיתונות כולה, ובפגישות חשאיות של קבוצות קטנות של חברי המרכז. בפגישות הללו ניסה כל צד לרכוש לו יודים, ולשכנע את 20 חברי המרכז שנש' ארו ניטראליים. תמיר, המאמין בצורה מוג' זמת בכוחה של העמולה, חשב כי קולות אלה יעברו לצידו אם יהיה מספיק רעש ב' עיתונות שיגדיר אותו כמנצח. תמיר מכיר את הפעילים הללו, והשקול שלו היה, כי הם ימירו לקפוץ לענלתו של המנצח.

אבל תמיר לא ניצח. לקראת סוף השבוע הסתמנה נזילה של קולות לתמיכה בראש המישורת השלטת, אריה בן אליעזר. המאמרים בעיתונות, מלבד הארץ, אהרו את בגין. עובדה זו, בצירוף הלחץ החזק של קבוצת בן אליעזר, עודדו את בגין לקום נגד תמיר במלוא המחץ. במאמר שפורסם ביום ששי ביומון היום, כתב מנחם בגין:

השבוע לחם המיעוט בכל כוחותיו, בשינוי ובציפורניו, כדי שלא להישאר חס וחלילה באופוזיציה, ולא להוות אלטרנטיבה — אלא כדי להשתלב במערך הקיים בתוך התנועה, להיות שייך לקואליציה השלטת בהנהלתה, ובצורה זו להיות שותף לחלוקת כל השלל — החל במשרות, בהטבות, בזכויות, וב' עמדות על התנועה במנגנון הסוכנות, מוע' צוות הפועלים והעיריות, וכלה בחלוקת זמן הדיבור בכנסת.

על כך היה נטוש האמבק. המזחמה על הנייטרליזם ייה זה מאבק דרמטי למדי, שעבר ה' שבוע גילגולים אחדים. הוא התחיל ב' תרעות ניצחון של קבוצת שוסטק-תמיר, המשיך בהתקפת נגד של מנחם בגין ואנשיו, ונגמר בפשרה שלא פתרה שום בעיה.

המאבק התנהל בשני מישורים: מעל דפי העיתונות כולה, ובפגישות חשאיות של קבוצות קטנות של חברי המרכז. בפגישות הללו ניסה כל צד לרכוש לו יודים, ולשכנע את 20 חברי המרכז שנש' ארו ניטראליים. תמיר, המאמין בצורה מוג' זמת בכוחה של העמולה, חשב כי קולות אלה יעברו לצידו אם יהיה מספיק רעש ב' עיתונות שיגדיר אותו כמנצח. תמיר מכיר את הפעילים הללו, והשקול שלו היה, כי הם ימירו לקפוץ לענלתו של המנצח.

אבל תמיר לא ניצח. לקראת סוף השבוע הסתמנה נזילה של קולות לתמיכה בראש המישורת השלטת, אריה בן אליעזר. המאמרים בעיתונות, מלבד הארץ, אהרו את בגין. עובדה זו, בצירוף הלחץ החזק של קבוצת בן אליעזר, עודדו את בגין לקום נגד תמיר במלוא המחץ. במאמר שפורסם ביום ששי ביומון היום, כתב מנחם בגין:

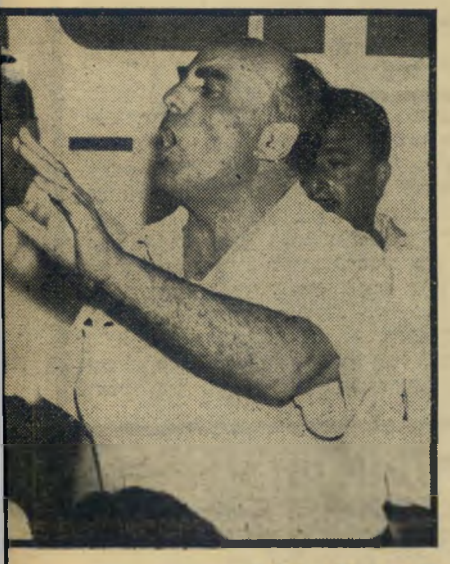
השבוע לחם המיעוט בכל כוחותיו, בשינוי ובציפורניו, כדי שלא להישאר חס וחלילה באופוזיציה, ולא להוות אלטרנטיבה — אלא כדי להשתלב במערך הקיים בתוך התנועה, להיות שייך לקואליציה השלטת בהנהלתה, ובצורה זו להיות שותף לחלוקת כל השלל — החל במשרות, בהטבות, בזכויות, וב' עמדות על התנועה במנגנון הסוכנות, מוע' צוות הפועלים והעיריות, וכלה בחלוקת זמן הדיבור בכנסת.

על כך היה נטוש האמבק. המזחמה על הנייטרליזם ייה זה מאבק דרמטי למדי, שעבר ה' שבוע גילגולים אחדים. הוא התחיל ב' תרעות ניצחון של קבוצת שוסטק-תמיר, המשיך בהתקפת נגד של מנחם בגין ואנשיו, ונגמר בפשרה שלא פתרה שום בעיה.

המאבק התנהל בשני מישורים: מעל דפי העיתונות כולה, ובפגישות חשאיות של קבוצות קטנות של חברי המרכז. בפגישות הללו ניסה כל צד לרכוש לו יודים, ולשכנע את 20 חברי המרכז שנש' ארו ניטראליים. תמיר, המאמין בצורה מוג' זמת בכוחה של העמולה, חשב כי קולות אלה יעברו לצידו אם יהיה מספיק רעש ב' עיתונות שיגדיר אותו כמנצח. תמיר מכיר את הפעילים הללו, והשקול שלו היה, כי הם ימירו לקפוץ לענלתו של המנצח.

אבל תמיר לא ניצח. לקראת סוף השבוע הסתמנה נזילה של קולות לתמיכה בראש המישורת השלטת, אריה בן אליעזר. המאמרים בעיתונות, מלבד הארץ, אהרו את בגין. עובדה זו, בצירוף הלחץ החזק של קבוצת בן אליעזר, עודדו את בגין לקום נגד תמיר במלוא המחץ. במאמר שפורסם ביום ששי ביומון היום, כתב מנחם בגין:

לא הצליח לשכנע את מנחם בגין ללחום.



בן אליעזר לא הצליח לשכנע את מנחם בגין ללחום.